

Faderens Navn, skal man endnu gjøre nogle Bemærkninger paa Grund af dets principielle Natur. Efter Ministeriets Formening kan der ikke være Spørgsmaal om at tillægge Barnet denne Ret. For det første af formelle Grunde. Det maa nemlig erindres, at det efter vor Lovgivning er tilstrækkeligt til at paalægge en Person Forpligtelse som Børnefader, at det oplyses, at han har havt Samleie med Moderen paa en saadan Tid, at han kunde være Fader til Barnet; at det ikke kan gaa an at tillægge Barnet Ret til at bære Navn efter enhver Person, om hvem dette er oplyst, indrømme Andragerne vel, idet de udtale, at denne Ret skal være udelukket, naar det oplyses, at Moderen har staaet i et saadant Forhold til flere Mandspersoner, at enhver af disse kan være Fader til Barnet. Det maa imidlertid formentlig indrømmes, at en Ret, hvorefter Barnet skal kunne bære Faderens Navn og derved stemples som hans Barn, ikke bør bygges paa denne rent negative Omstændighed, at det ikke under Sagen er bleven oplyst, at Andre kunne være Fader til samme Barn, men der maatte fordras mere fyldestgjørende Bevisligheder, og dette vilde i Virkeligheden føre til, at Reglen kun kunde finde Anvendelse, hvor vedkommende Børnefader selv havde vedgaaet Paterniteten. Men selv en saaledes begreundet Ret til Faderens Navn bør ikke tillægges det uægte Barn. Navnlig vilde det være aldeles forkasteligt at give Barnet Ret til at antage Faderens Navn, naar det blev myndigt eller overhovedet paa senere Stadier i dets Liv, da Faderen saaledes kunde udsættes for, at en Person, der var opdraget i Laster og Forbrudelser af en daarlige Moder, antog hans Navn. Skulde der være Tale om Noget i den heromhandlede Retning, maatte det være, at Barnet ipso jure fik Faderens Navn strax fra Begyndelsen af; men dette maatte nødvendigvis drage den Konsekvens efter sig, at Faderen maatte have Forældremyndigheden over Barnet, i al Fald have Ret til at kræve den. Thi det vilde være altfor uretfærdigt, at Faderen skulde taale, at et Barn, der skal have hans Navn, prisgives til en maaske yderst lastesuld og dybt falden Moders slette Opdragelse. — Vil man ikke tage denne Konsekvens, vil Barnets Ret til Faderens Navn kun kunne betragtes under Synspunktet af en Slags Straf for Faderen, og det vilde da være en meget uheldig valgt Straf. Vilde man derimod tage denne Konsekvens med og indrømme Faderen Forældremyndigheden over Barnet, vilde man komme saa langt ind paa et System, hvorefter Barnet — modsat det nedbravede System — kom til at høre til Faderens Familie, at det vilde

blive vanskeligt at begrunde, hvorfor Barnet da ikke ogsaa skulde have Arveret efter Faderen og hans Slægt.

Med Hensyn til Lovforslagets enkelte Bestemmelser skal her endnu kun bemærkes Følgende:

ad § 2.

Ligesom Underholdningsbidraget til det uægte Barn fastsættes af Øvrigheden, har man ment, at det burde være Øvrigheden og ikke Domstolene, der fastsatte den Understøttelse, her er Tale om, da den Hurtighed, som det saa meget kommer an paa ved Understøttelser af denne Natur, ellers ikke vilde kunne opnaas. — Medens Beløbet vil kunne indrives ved Udpantning, har man ikke anset det rigtigt tillige at hjemle Afsoning for Beløbet, efter som Afsoningen, da her kun er Tale om en Præstation, der ikke skal gjentages, udelukkende vilde faae Karakteren af en Straf og ikke af et Tvangsmiddel.

ad § 4.

Det har været Gjenstand for Overveielse, om den Ret, som Paragrafen hjemler Moderen til at henvende sig til Fattigvæsenet, allerede burde indtræde, saasnart Bidraget ikke blev betalt af Faderen, eller først, efter at hun forgjæves har søgt Bidraget indbrevet ved Udpantning. Naar Ministeriet er blevet ved den sidstnævnte Affattelse, er Grunden dels den, at man med Villighed kan forlange, at Moderen gjør, hvad hun fra sin Side kan, for at komme til sin Ret, forinden hun søger Hjælp andet Sted, dels og navnlig den, at den førstnævnte Regel vilde medføre meget betydelige praktiske Vanskeligheder. Det vilde saaledes være meget vanskeligt at bestemme, hvilke Bevisligheder Moderen skulde tilvejebringe til Oplysning om, at Faderen ikke har betalt Bidraget, hvorimod Udpantningsforretningen i sig afgiver fuldt Bevis for, at Bidraget ikke har kunnet faas hos Faderen. Ligeledes indeholder denne Regel Garanti for, at Bidraget ikke allerede er betalt af Børnefaderen, forinden Moderen henvender sig til Fattigvæsenet, og denne vil derved være forhindret i at tilsnige sig Bidraget fra Fattigvæsenet, efter at hun først har faaet det fra Faderen. Endelig ville de Besværigheder og vidtløftige Korrespondancer og Forhør, som ofte ere nødvendige for at udfinde en Persons Opholdssted og Forsørgelseskommune, for en meget væsentlig Del falde bort, naar Moderen, der i Almindelighed er bedst kjendt med Faderens Opholdssted, først skal have for søgt Udpantning; herved vil Opholdskommunen altid være given, og denne vil da, naar in-